

Роаљд Дај

Семейство Тъпашки

enthusiast

Илюстрации Куентин Блейк

РОАЛД ДАЛ

СЕМЕЙСТВО ТЪПАШКИ

Превод: Богдана Паскалева

chitanka.info

Господин и госпожа Тъпашки наистина са отвратителни. Миришат, защото никога не се къпят, бият се и си погаждат номера един на друг. И НАЙ-ВАЖНОТО — мразят деца. Най-лошото от всичко обаче е, че държат маймуни в задния си двор. В клетки. Време е маймунките да си отмъстят на двете най-отблъскващи същества на света...

На Ема

Фондация „Роалд Дал“ подпомага специализирани детски клиники и благотворителни организации във Великобритания, които се грижат за деца, болни от епилепсия, заболявания на кръвта и с мозъчни травми. Фондацията предлага практическа помощ и на семействата на болните деца и младежи.

Музеят „Роалд Дал“ край Лондон се намира в Бъкингамшър, където писателят е живял и творил. В музея, чиято цел е да вдъхновява четенето и писането, се пази единственият архив с ръкописи и писма на Роалд Дал. Това е място за децата, техните родители и учители, в което те откриват вълнуващия свят на литературата и творчеството.

www.roalddahlfoundation.org

www.roalddahlmuseum.org

КОСМАТИ ЛИЦА

Колко много космати лица се срещат в наши дни!

Ако човек остави брадата си да порасне толкова, че да покрие цялото му лице, ще е невъзможно да се разпознае как точно изглежда той.

Може би тъкмо затова го прави. Той вероятно не би искал вие да знаете причината.

Тогава изниква проблемът с миенето.

Когато хората с много космати лица се опитват да си измият лицето, за тях сигурно е също толкова трудно, колкото за мен и вас да си измием косата.

Ето какво искам да знам аз: колко често тези косматковци изобщо си мият лицето? Дали като нас го правят само веднъж седмично, в неделя вечер? Слагат ли му шампоан? Използват ли сешоар? Втриват ли подхранващ тоник в кожата на лицето си, за да го предпазят от оплешивяване? Ходят ли при бърснаря, за да им обръснат и фризирант косматото лице, или го правят сами вкъщи пред огледалото с ножичка за нокти?

Нямам представа. Но следващия път, когато видите човек с космато лице (което сигурно ще се случи още щом стъпите на улицата), може би ще се вгледате внимателно в него и ще започнете да си задавате същите въпроси.

ГОСПОДИН ТЪПАШКИ

Господин Тъпашки беше един от хората с космати лица. Цялото му лице, с изключение на челото, очите и носа бе покрито с гъсти косми. Тези чудеса растяха на отвратителни валма дори от ноздрите и ушите му.

Господин Тъпашки имаше усещането, че заради своята окосменост изглежда невероятно мъдър и величествен. Но в действителност не беше нито едното, нито другото. Господин Тъпашки беше тъпак. Беше се родил тъпак. А сега, на шейсетгодишна възраст, беше по-голям тъпак от когато и да било.

Космите по лицето на господин Тъпашки не растяха гладко и равномерно, както при повечето хора с космати лица. Растваха подобно на клечки и стърчаха във всички посоки като четината на четка за обувки.

А колко често господин Тъпашки си миеше четинестото лице?
Отговорът е НИКОГА, нито дори в неделя.

Не беше се мил от години.

МРЪСОТИИ В БРАДАТА

Както знаете, едно обикновено некосмато лице като вашето или моето просто се позацапва леко, ако не се мие достатъчно често, и в това няма нищо кой знае колко отвратително.

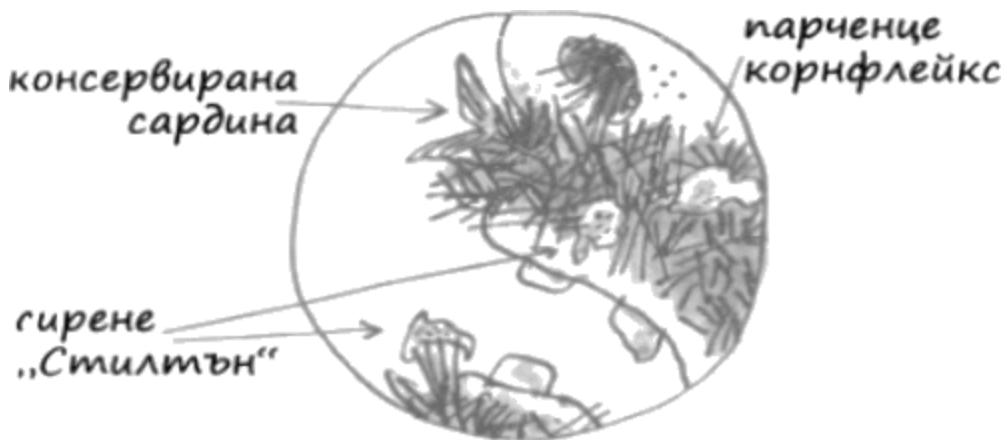
Обаче косматото лице е друга работа. В космите се заплитат разни неща, особено храна. Ние с вас можем спокойно да забършем гладките си лица с кърпа и скоро отново изглеждаме спретнато, обаче един косматко няма как да го стори.

Освен това, ако внимаваме, ние можем да ядем, без да се оплескаме с храна по цялото лице. Но косматкото не може. Наблюдавайте внимателно следващия път, когато видите космат човек да си яде обяд, и ще забележите, че дори да си отваря устата много широко, няма начин да пъхне лъжица телешка яхния или сладолед с шоколадов сироп, без да останат следи по брадата му.

Господин Тъпашки дори не си правеше труда да си отваря устата широко, докато яде. В резултат на това (пък и може би, защото никога не се миеше) в космите по цялото му лице имаше непрекъснато полепени стотици остатъци от някогашни закуски, обеди и вечери. Е, все пак не бяха големи парчета, защото по-едрите той избърсваше с опакото на ръката или с ръкава си, докато ядеше. Но ако се загледате отблизо (не че ще ви се прииска някога да го сторите), ще забележите мънички люспи от бъркани яйца, полепнали по космите, спанак, доматен сос, рибешки костички, кълцан пилешки дроб и какви ли не още отвратителни работи, които господин Тъпашки обичаше да си похапва.

Ако се вгледате особено отблизо (запушете си носа, дами и господа), ако се взрете дълбоко сред четинестите мустаци, щръкнали от горната устна на господин Тъпашки, вероятно ще откриете дори и по-едри неща, които не е успял да забърше с ръката си, неща, които са си стояли там в продължение на месеци, например зеленясало сирене или разкиснато парченце корнфлейкс, или дори слузеста опашка от консервирана сардина.

Заради всичко това господин Тъпашки на практика никога не огладняваше. Щом изплезваше език и го завърташе, за да опира с него косматата джунгла около устата си, той винаги откриваше тук-там по някоя и друга вкусна хапка да си гризне.

Всичко, което искам да кажа, е, че господин Тъпашки беше отблъскващ смрадлив старец.

Освен това беше изключително страховит старец, както предстои да разберете.

ГОСПОЖА ТЪПАШКА

Госпожа Тъпашка с нищо не беше по-добра от съпруга си.

Разбира се, нейното лице не бе космато. Всъщност можем да съжаляваме за това, защото, ако имаше косми, те със сигурност щяха да скрият поне част от непоносимата й грозота.

Погледнете я!

Някога виждали ли сте жена с по-грозно лице? Съмнявам се.

Най-забавното е, че всъщност госпожа Тъпашка не се бе родила грозна. На младини лицето ѝ изглеждаше дори приятно. Но грозотата се разви у нея с годините, докато оставяше.

Зашо се случи така? Ще ви кажа зашо.

Ако човек има грозни мисли, това постепенно започва да личи по лицето му. А ако грозните мисли го спохождат всеки ден, всяка седмица, всяка година, лицето става все по-грозно и по-грозно, докато накрая погрознее толкова, че едва ли бихте издържали да го гледате.

Човек, който има добри мисли, никога не може да бъде грозен. Дори ако носът ви е гърбав, а устата — крива, дори ако имате двойна брадичка, а зъбите ви стърчат навън, щом мислите ви са добри, те ще сияят по лицето ви като лъчи и вие винаги ще изглеждате прекрасни.

Нищо не сияеше по лицето на госпожа Тъпашка.

В дясната си ръка тя обикновено носеше бастун. Обясняваше на хората, че това се налага, защото на петата на левия си крак има мазоли и я боли, когато стъпва. Всъщност истинската причина да се подпира на бастун бе, защото с него можеше да удря разни неща, например кучета, котки и малки дечица.

А освен това госпожа Тъпашка имаше и стъклено око, което винаги гледаше в противоположната посока.

СТЪКЛЕНОТО ОКО

Ако човек има стъклено око, той погажда какви ли не номера с него, защото може да го вади и слага обратно на мястото му, когато си поиска. Бъдете сигурни, че госпожа Тъпашка знаеше всички възможни номера.

Една сутрин тя извади стъкленото си око и го пусна в халбата с бира на господин Тъпашки, докато той не гледаше.

Седеше си господин Тъпашки и кротко си пиеше бирата. Пяната бе образувала бял ръб по космите около устата му. Той избърса бялата пяна с ръкава си, а после избърса ръкава в панталоните си.

— Замисляш нещо, май — каза госпожа Тъпашка, обърната с гръб към него, за да не я види, че си е извадила стъкленото око. — Всеки път щом се умълчиш така, аз си знам, че нещо си намислил.

Госпожа Тъпашка беше права. Господин Тъпашки замисляше какво ли не, та чак главата му пушеше от замисли. Опитващ се да скрои наистина много гаден номер на жена си днес.

— По-добре внимавай — предупреди го госпожа Тъпашка, — защото щом подуша, че нещо си замислил, не те изпускам от очи.

— О, я мълквай, стара вещице! — сряза я господин Тъпашки. После продължи да си пие бирата, а злосторният му ум не спираше да се напряга и да обмисля поредния отвратителен номер, който да погоди на старицата.

Изведнъж, след като изля последната гълтка бира в гърлото си, господин Тъпашки зърна най-неочеквано противното стъклено око на госпожа Тъпашка да го гледа от дъното на халбата му. Това го накара да подскочи.

— Казах ти, че не те изпускам от очи — изкудкудяка старицата.
— Очите ми са навсякъде, така че най-добре внимавай!

ЖАБАТА

Господин Тъпашки искаше да си отмъсти заради стъкленото око в бирата, затова реши да пусне жаба в леглото на госпожа Тъпашка.

Той улови една голяма жаба от езерцето и тайно я донесе вкъщи в кутия.

Същата вечер, докато госпожа Тъпашка се приготвяше в банята да си ляга, господин Тъпашки пъхна жабата между чаршафите. После се мушна в леглото си и зачака да започне веселбата.

Госпожа Тъпашка се върна, пропълзя в постелите си и угаси лампата. Лежеше в тъмното и се чешеше по корема. Коремът я сърбеше. Старите вещици като нея обикновено ги сърби коремът.

Тогава изведнъж усети нещо студено и лигаво да се покатерва по крака ѝ. Тя изпища.

— Какво ти става? — попита господин Тъпашки.

— Помощ! — крещеше жена му, докато подскачаше и се мяташе.

— В леглото ми има нещо!

— Обзалагам се, че е гигантският скилиуиглър, когото видях преди малко на пода — отвърна господин Тъпашки.

— Гигантският какво? — изписка госпожа Тъпашка.

— Опитах се да го убия, ама ми избяга — добави мъжът ѝ. — Зъбите му са като бургии!

— Помощ! — продължаваше да крещи госпожа Тъпашка. — Спасете ме! Катери се по крака ми!

— Ще ти отхапе пръстите — обясни господин Тъпашки.

Госпожа Тъпашка припадна.

Господин Тъпашки се измъкна от леглото и донесе чаша студена вода. Изля я върху главата на госпожа Тъпашка, за да я свести. Жабата изпълзя изпод завивките, за да се приближи до водата. Тя заподскача насам-натам по възглавницата. Жабите обичат вода. Тази, по всичко изглежда, се забавляваше.

Тя тъкмо беше скочила върху лицето на старицата, когато госпожа Тъпашка се свести. Това не е особено приятно преживяване

нощем в леглото. Госпожа Тъпашка запища отново.

— Леле-мале, то наистина било гигантски скилиуиглър! — отбеляза господин Тъпашки. — Сега ще ти отхапе носа.

Госпожа Тъпашка скочи от леглото, изтърча надолу по стълбите и прекара нощта на дивана. Жабата продължи да спи на възглавницата ѝ.

СПАГЕТИ С ЧЕРВЕИ

На следващия ден госпожа Тъпашка се промъкна в градината и изкопа от пръстта доста червеи, за да отмъсти на господин Тъпашки за историята с жабата. Тя подбираще големите и дългите и ги слагаше в ламаринена кутия, която отнесе обратно в къщата, скрита под престилката ѝ.

В един часа госпожа Тъпашка сготви спагети за обяд и забърка червеите към спагетите, обаче само в чинията на мъжа си. Червеите не се виждаха, защото всичко бе покрито с доматен сос и посипано с настъргано сирене.

— Хей, спагетите ми мърдат! — възклика господин Тъпашки, докато бучкаше тук-там с вилицата.

— Нов вид са — обясни госпожа Тъпашка, като хапна от своята чиния, в която, естествено, нямаше червеи. — Наричат се спагети „Гърч“. Много са вкусни. Изяж ги, докато са хубави и топли.

Господин Тъпашки започна да яде, като навиваше около вилицата си дългите връвчици, покрити с доматен сос, и ги тъпчеше в

устата си. Скоро цялата му космата брада се омаза с доматен сос.

— Не са толкова добри, колкото обикновените — говореше той с пълна уста. — Прекалено са жилави.

— Аз смятам, че са вкусни — възрази госпожа Тъпашка. Тя наблюдаваше мъжа си от другия край на масата. Доставяше ѝ огромно удоволствие да го гледа как яде червеи.

— Според мен са много горчиви — продължи господин Тъпашки. — Определено имат горчив вкус. Следващия път купи от другия вид.

Госпожа Тъпашка изчака, докато господин Тъпашки омете цялата чиния. После каза:

— Знаеш ли защо спагетите ти бяха жилави?

Господин Тъпашки избърса доматения сос от брадата си с края на покривката.

— Защо?

— И защо имаха гаден горчив вкус?

— Защо?

— Защото това бяха *червеи*! — извика госпожа Тъпашка и започна да пляска с ръце, да тропа с крака по пода и да се тресе от ужасен смях.

СТРАННИЯТ БАСТУН

Господин Тъпашки измъдри един наистина много хитроумен гаден номер, за да отмъсти на госпожа Тъпашка за червеите в спагетите си.

Една нощ, докато жена му спеше, той се измъкна от леглото и отнесе бастуна ѝ долу в работилницата си. Там залепи малко кръгло парченце дърво (не по-дебело от монета) отдолу на бастуна.

Така той стана малко по-дълъг, но разликата беше толкова миниатюрна, че на следващата сутрин госпожа Тъпашка изобщо не я забеляза.

На следващата нощ господин Тъпашки добави още едно дървено парченце. Всяка нощ той се промъкваше долу и слагаше допълнителни

пластиинки в долния край на бастуна. Правеше го много умело, така че новите прибавки изглеждаха като част от старото дърво.

Постепенно, ама много постепенно, бастунът на госпожа Тъпашка ставаше все по-дълъг и по-дълъг.

Ако нещо расте страшно бавно, е почти невъзможно да забележиш разликата. Вие самите, например, ставате по-високи с всеки изминал ден, обаче никак не ви се вярва, нали? Случва се толкова бавно, че дори от едната седмица до другата не се забелязва.

Същото се случи и с бастуна на госпожа Тъпашка. Всичко беше толкова бавно и постепенно, че тя не го усещаше дори когато бастунът вече ѝ стигаше почти до рамото.

— Този бастун е прекалено дълъг за теб — каза един ден господин Тъпашки.

— Ама наистина е прекалено дълъг! — установи госпожа Тъпашка, като се загледа в него. — Усещах аз, че нещо не е наред, обаче така и не ми хрумваше какво точно.

— При всички положения нещо не е наред — обяви господин Тъпашки, а вътрешно му беше много весело.

— Какво ли може да се е случило? — недоумяваше госпожа Тъпашка и продължаваше да оглежда стария си бастун. — Сигурно се е удължил.

— Не говори глупости! — пресече я господин Тъпашки. — Как може да се удължи един бастун? Нали е направен от мъртво дърво?

Мъртвото дърво няма как да порасте.

— Тогава какво, за бога, се е случило? — извика госпожа Тъпашка.

— Работата не е в бастуна, а в *теб!* — рече господин Тъпашки и се ухили злокобно. — *Tu се смалява!* От известно време го забелязвам.

— Не е вярно! — възмути се госпожа Тъпашка.

— Смаляваш се, жено! — заяви господин Тъпашки.

— Невъзможно е!

— О, напротив, съвсем си е възможно — продължи господин Тъпашки. — Смаляваш се, при това бързо! Смаляваш се *опасно* бързо! Ето, последните дни си загубила поне трийсет сантиметра от височината си!

— Няма как! — извика госпожа Тъпашка.

— Точно така е станало! Погледни си бастуна, дърта коза такава, и виж колко си се смалила ти в сравнение с него! Заплашена си от *смаляване*, ето какво! Направо се *смаляваши* и още как!

Госпожа Тъпашка така се разтрепери, че ѝ се наложи да седне.

ГОСПОЖА ТЪПАШКА СЕ СМАЛЯВА

Още щом госпожа Тъпашка седна на стола, господин Тъпашки я посочи с пръст и извика:

— Ето, виждаш ли! Седиш на стария си стол, но си се смалила толкова, че дори краката ти не стигат пода.

Госпожа Тъпашка погледна надолу към краката си и — леле, майчице! — мъжът ѝ се оказа прав. Краката ѝ не достигаха пода.

Господин Тъпашки, нали разбирате, беше постъпил със стола също толкова хитроумно, колкото и с бастуна. Всяка нощ, когато слизаше и залепяше по една пластинка към бастуна на госпожа Тъпашка, той задължително правеше същото и с четирите крака на стола ѝ.

— Само се погледни как седиш в собствения си стар стол — извика господин Тъпашки, — а си се смалила толкова, че краката ти висят във въздуха!

Госпожа Тъпашка побеля от страх.

— Получила си *смаляване*! — продължи мъжът ѝ, насочил пръста си към нея като пистолет. — При това в много страшна разновидност! Ти си най-ужасният случай на смаляване, който съм виждал през целия си живот!

Госпожа Тъпашка беше толкова уплашена, че започна да се тресе. Но господин Тъпашки, който все още си спомняше за червеите в спагетите, изобщо не я съжалел.

— Предполагам, че знаеш какво *става*, когато човек получи смаляване? — попита той.

— Какво? — простена госпожа Тъпашка. — Какво става?

— Главата ти ПОТЪВА във врата...

После вратът ти ПОТЪВА в тялото...

После тялото ти ПОТЪВА в краката...

После краката ти ПОТЪВАТ в стъпалата.

И най-накрая от теб не остава нищо, освен чифт обувки и купчина стари дрехи.

— Не мога да го понеса! — изпищя госпожа Тъпашка.

— Това е ужасна болест — обясни господин Тъпашки. — Най-лошата на света.

— Колко време ми остава? — проплака госпожа Тъпашка. — Колко още, преди да свърша като купчина стари дрехи и чифт обувки?

Господин Тъпашки придале на лицето си тържествена физиономия:

— Със скоростта, с която се развива — започна той, като клатеше тъжно глава, — бих казал, че ти остават не повече от десет или единайсет дни.

— Но не може ли да се направи *нещо*? — простена госпожа Тъпашка.

— Има само едно средство срещу смаляване — отвърна господин Тъпашки.

— Кажи ми! — извика жена му. — О, казвай по-бързо!

— Трябва да побързаме! — обяви господин Тъпашки.

— Готова съм! Ще побързам! Ще направя всичко, което кажеш! — продължи госпожа Тъпашка.

— Няма да изкараш още дълго, ако не ме послушаш — добави мъжът и направи още една мрачна гримаса.

— Какво трябва да направя? — хлипаше госпожа Тъпашка и притискаше бузите си с ръце.

— Трябва да те *разтегнем* — заяви господин Тъпашки.

ГОСПОЖА ТЪПАШКА СЕ РАЗТЯГА

Господин Тъпашки изведе госпожа Тъпашка навън, където вече беше подготвил всичко за голямото разтягане.

Беше си набавил сто балона и много метри канап.

Беше си набавил газова помпа, за да надуе балоните.

Беше прикрепил желязна халка към земята.

— Застани тук! — нареди той, като посочи желязната халка.

След това завърза глезените на жена си за халката.

Когато направи всичко това, той започна да надува балоните с газ. Всеки балон беше завързан за дълга връв и щом господин Тъпашки го напълнише с газ, балонът отпъваше връвта и се издигаше нагоре. После господин Тъпашки завърза краищата на канапите за горната част от тялото на жена си. Някои завърза около врата ѝ, други — под мишниците, трети — около китките, а четвърти — за косата ѝ.

Скоро във въздуха над главата на госпожа Тъпашка се носеха вече петдесет шарени балона.

— Усещаш ли да те разтягат? — попита господин Тъпашки.

— Усещам! Усещам! — викаше старицата. — Разтягат, та знае ли се!

Мъжът ѝ добави още десет балона. Те дръпнаха госпожа Тъпашка още по-силно нагоре.

Сега тя се намираше в почти безпомощно състояние. Тъй като краката ѝ бяха завързани за земята, а ръцете ѝ — опънати нагоре от балоните, госпожа Тъпашка изобщо не можеше да помръдне. Беше като затворник и господин Тъпашки възнамеряваше да си тръгне и да я остави в това положение за няколко дни и нощи, за да ѝ даде да се разбере. Всъщност той тъкмо се канеше да се махне, когато старицата отвори уста и каза нещо изключително тъпло:

— Сигурен ли си, че краката ми са завързани както трябва за земята? — извика тя. — Ако тези върви около глазените ми се скъсат, направо можеш да ми кажеш довиждане!

И тъкмо това подсказа на господин Тъпашки втората гадничка идея.

ГОСПОЖА ТЪПАШКА ОТЛИТА НАГОРЕ

— Тези балони опъват толкова силно, че спокойно могат да ме отнесат на Луната! — извика госпожа Тъпашка.

— Да те отнесат на *Луната!* — възкликна господин Тъпашки. — Каква неприятна мисъл! Не искаме да се случи нищо такова, не, за нищо на света!

— Със сигурност не искаме! — продължи старицата. — Бързо завържи още канап около глазените ми! Искам да се чувствам в пълна безопасност!

— Разбира се, ангел мой — каза господин Тъпашки и с демонична усмивка на устните се наведе към краката на жена си. После извади от джоба си нож и с едно движение преряза канапа, който прикрепяше глазените на госпожа Тъпашка към желязната халка.

Тя се изстреля нагоре като ракета.

— Помощ! — завика отчаяно. — Спасете ме!

Но вече нищо не можеше да я спаси. Само за няколко секунди се беше издигнала високо в синьото небе и бързо набираше височина.

Господин Тъпашки стоеше долу и гледаше нагоре към нея.

— Каква *красива* гледка! — каза си той. — Колко прелестно изглеждат всички тези балони в небето! И какъв невероятен късмет извадих аз! Поне дъртата вещица няма да се върне никога.

ГОСПОЖА ТЪПАШКА СЕ СПУСКА НАДОЛУ

Госпожа Тъпашка може и да беше грозна, може и да беше отблъскваща, но съвсем не беше глупава.

Докато се носеше високо в небето, ѝ хрумна блестяща идея.

— Ако се отърва от част от балоните — каза си тя, — ще спра да се издигам и ще започна да се спускам.

Тогава старицата започна да прегризва канапите, които привързваха балоните към китките, ръцете, врата и косата ѝ. С всяко следващо прегризване се освобождаваше по един балон. Така постепенно силата, която дърпаше госпожа Тъпашка нагоре, намаляваше и издигането ставаше все по-бавно.

Госпожа Тъпашка вече беше прегризала двайсет върви, когато съвсем спря да се движи нагоре. Остана да виси неподвижно във въздуха.

Тя прегриза още една връв.

И тогава много, много бавно започна да се спуска.

Денят беше спокoen. Не духаше никакъв вятър. По тази причина старицата се беше издигала право нагоре. Сега тя започна да се спуска право надолу.

Докато леко-леко се движеше надолу, фустата ѝ се изду като парашут и под нея се показаха дългите ѝ кюлоти. Това беше величествена гледка сред прекрасния слънчев ден и хиляди птици започнаха да долитат от километри разстояние, за да наблюдават тази необикновена старица в небето.

ГОСПОДИН ТЪПАШКИ Е УЖАСНО ИЗНЕНАДАН

Господин Тъпашки, който вярваше, че е видял жена си за последен път, седеше в градината с тържествуваща физиономия на лицето и с халба бира в ръката.

Госпожа Тъпашка се спускаше съвсем безшумно. Намираше се горе-долу на височината на къщата, когато най-неочаквано викна колкото сили имаше:

— Сега вече те спипах, смрадлива скумрийо! Мухлясала ряпа такава! Дърт мръсен негодник!

Господин Тъпашки подскочи така, сякаш го ужили огромна оса. Дори си изпусна бирата. Погледна нагоре.

Вкамени се. Зяпна. Изхриптя. Няколко клокочещи звука излязоха от устата му.

— Ухххххххх! Арххххххххх! Оухххххххх!

— Ще ти го върна тъпкано! — крещеше госпожа Тъпашка. Тя се беше устремила право към него. Беше поаленяла от гняв и размахваше във въздуха дългия си бастун, който остана закачен за ръката ѝ през целия полет. — Ще те направя на пихтия! Ще те размажа на пастет! Ще те разплескам като пита!

И преди още господин Тъпашки да има време да се измъкне, цялата купчина от балони, фусти и бесен гняв се стовари право върху главата му. От всички страни по тялото му се изсипаха удари с бастун.

КЪЩАТА, ДЪРВОТО И КЛЕТКАТА С МАЙМУНКИТЕ

Но стига толкова за това. Можем до безкрай да разказваме за отвратителните номера, които тези две противни създания не спираха да си погаждат. Трябва да продължим нататък с историята.

Ето картичка на къщата и градината на господин и госпожа Тъпашки. Каква къща! Прилича повече на затвор. И няма нито един прозорец!

— На кого му трябват прозорци? — беше заявил господин Тъпашки, докато я строяха. — Кой иска куцо и сакато да му надница в къщата и да го гледа какво прави?

Явно на господин Тъпашки не му идваше наум, че прозорците бяха изобретени предимно за да се гледа навън от тях, а не навътре.

А какво ще кажете за тази страховита градина? Госпожа Тъпашка беше градинарката в нея. Справяше се адски добре с отглеждането на магарешки бодили и коприва.

— Винаги отглеждам много магарешки бодили и много коприва — обясняваше обикновено тя. — Така държа настрана любопитните деца.

Близо до къщата ще забележите работилницата на господин Тъпашки.

От едната страна се вижда Голямото мъртво дърво. По него никога няма листа, защото е мъртво.

Накрая недалече от дървото забелязвате клетката с маймунките. В нея живееха четири маймунки. Те бяха собственост на господин Тъпашки. По-нататък ще научите повече за тях.

ЛЕПИЛО „НЯМА-ПУСКАНЕ“

Веднъж седмично, в сряда, семейство Тъпашки вечеряха с птичи пай. Господин Тъпашки улавяше птиците, а госпожа Тъпашка ги готовеше.

Господин Тъпашки беше много добър в ловенето на птици. Един ден преди деня за птичия пай той опираше стълба на Голямото мъртво дърво и се изкатерваше в клоните му с кофа лепило и четка в ръката. Лепилото, което използваше, се наричаше „Няма-пускане“ и беше полепкаво от което и да било друго лепило по света. Господин Тъпашки намазваше с него върховете на всички клони и после си тръгваше.

Щом залезеше слънцето, от всички страни долитаха птици, за да прекарат нощта на Голямото мъртво дърво. Те, горкичките, не знаеха, че клоните са покрити с ужасното лепило „Няма-пускане“. В мига, в който кацнеха на дървото, крачетата им залепваха и това е то.

На следващата сутрин, в деня за птичия пай, господин Тъпашки отново вземаше стълбата, покатерваше се на дървото и хващаше всички нещастни птици, които се бяха залепили там. Нямаше значение коя какъв вид е — дроздове, косове, врабчета, гарвани, мънички сипки, червеношийки, всякакви други видове — всички те отиваха в тенджерата за птичия пай в сряда вечер.

ЧЕТИРИ ЛЕПКАВИ МОМЧЕНЦА

Един вторник, след като господин Тъпашки мина със стълбата и намаза клоните на дървото с лепилото „Няма-пускане“, четири малки момченца се промъкнаха в градината, за да погледат маймунките. Не ги интересуваха никакви магарешки бодили или коприва, не и когато имаше маймунки за гледане. След известно време, щом се измориха да ги наблюдават, те тръгнаха да проучват градината и откриха стълбата на господин Тъпашки, подпряна на Голямото мъртво дърво. Решиха да се покатерят просто така, за забавление.

В това няма нищо лошо.

На следващата сутрин, когато отиде да събере птиците, господин Тъпашки завари четири клети момченца да седят на дървото, залепнали на клоните за дъната на панталоните си. Птици нямаше, тъй като присъствието на момченцата ги беше изплашило.

Господин Тъпашки побесня.

— Щом като нямам птици за пая довечера — извика той, — значи ще трябва да сложа момченца вместо пилета!

И той започна да се катери по стълбата.

— Паят от момченца може да се окаже дори по-хубав от птичия!
— продължаваше нагоре господин Тъпашки и се хилеше страховито.
— Хем има повече месо, хем пък няма досадни дребни костички!

Момченцата се изплашиха ужасно.

— Кани се да ни изпече! — извика едното.

— Ще ни направи живи на яхния! — проплака второто.

— Ще ни сготви с моркови! — изхлипа третото.

Обаче четвъртото момченце, което беше по-разсъдливо от другите три, прошепна:

— Слушайте, хрумна ми нещо. Ние сме залепнали само за *дъната на панталоните*. Така че — бързо! Да се разкопчаем, да се изхлузим от тях и да скочим на земята!

Господин Тъпашки стигна до горния край на стълбата и тъкмо посягаше, за да докопа най-близкото момченце, когато и четирите най-неочеквано се изтърсиха от дървото и затичаха с всички сили към къщи, а задничетата им лъснаха срещу слънцето.

ГОЛЕМИЯТ МАЙМУНСКИ ЦИРК „С ГЛАВАТА НАДОЛУ“

А сега да разкажем за маймунките.

Четирите маймунки, които обитаваха клетката в градината, бяха едно цяло семейство. Това бяха Мъгъл-Уъмп, жена му и двете им малки дечица.

Но какво, за бога, правеха господин и госпожа Тъпашки с маймунките в градината си?

Някога, в далечното минало, и двамата работеха в цирка като дресьори на маймуни. Учеха маймунките на всякакви номера — да се обличат в човешки дрехи и да пушат лули, и още ред подобни безсмислици.

Сега, макар че и двамата се бяха пенсионирали, господин Тъпашки искаше все още да дресира маймуни. Мечтата му бе един ден да открие първия в света ГОЛЯМ МАЙМУНСКИ ЦИРК „С ГЛАВАТА НАДОЛУ“.

Това означаваше, че маймунките трябваше да правят всички неща с главата надолу. Трябваше да танцуват с главата надолу (стъпили на ръцете си и с крака във въздуха). Трябваше да играят

футбол с главата надолу. Трябаше да балансират една върху друга с главата надолу. В тези случаи Мъгъл-Уъмп заставаше в основата, а на върха — най-малката маймунка. Дори се налагаше да ядат и пият с главата надолу, а това не е лесна работа, защото храната и водата трябва да минат през гърлото *нагоре*, вместо надолу, както обикновено. На практика е почти невъзможно, но маймунките трябаше да го правят, защото иначе изобщо не получаваха храна и вода.

На вас и на мен всичко това ни звучи доста тъпо. На маймунките също им звучеше тъпо. Те направо мразеха да вършат по цели дни всички тези глупости с ходенето с главата надолу. Замайваха се от непрекъснатото стоене на ръце часове наред. Понякога малките деца маймунки дори припадаха, защото в главите им се събираще твърде много кръв. Но господин Тъпашки не се интересуваше от това. Продължаваше да ги дресира по шест часа на ден и ако не правеха каквото им се нареждаше, скоро пристигаше и госпожа Тъпашка с отвратителния си бастун.

ПТИЦАТА РОЛИ-ПОЛИ ИДВА НА ПОМОЩ

Мъгъл-Уъмп и семейството му мечтаеха да избягат от клетката в градината на господин Тъпашки и да се върнат в африканската джунгла, откъдето бяха дошли.

Те мразеха господин и госпожа Тъпашки, които превръщаха живота им в нещо толкова унизително.

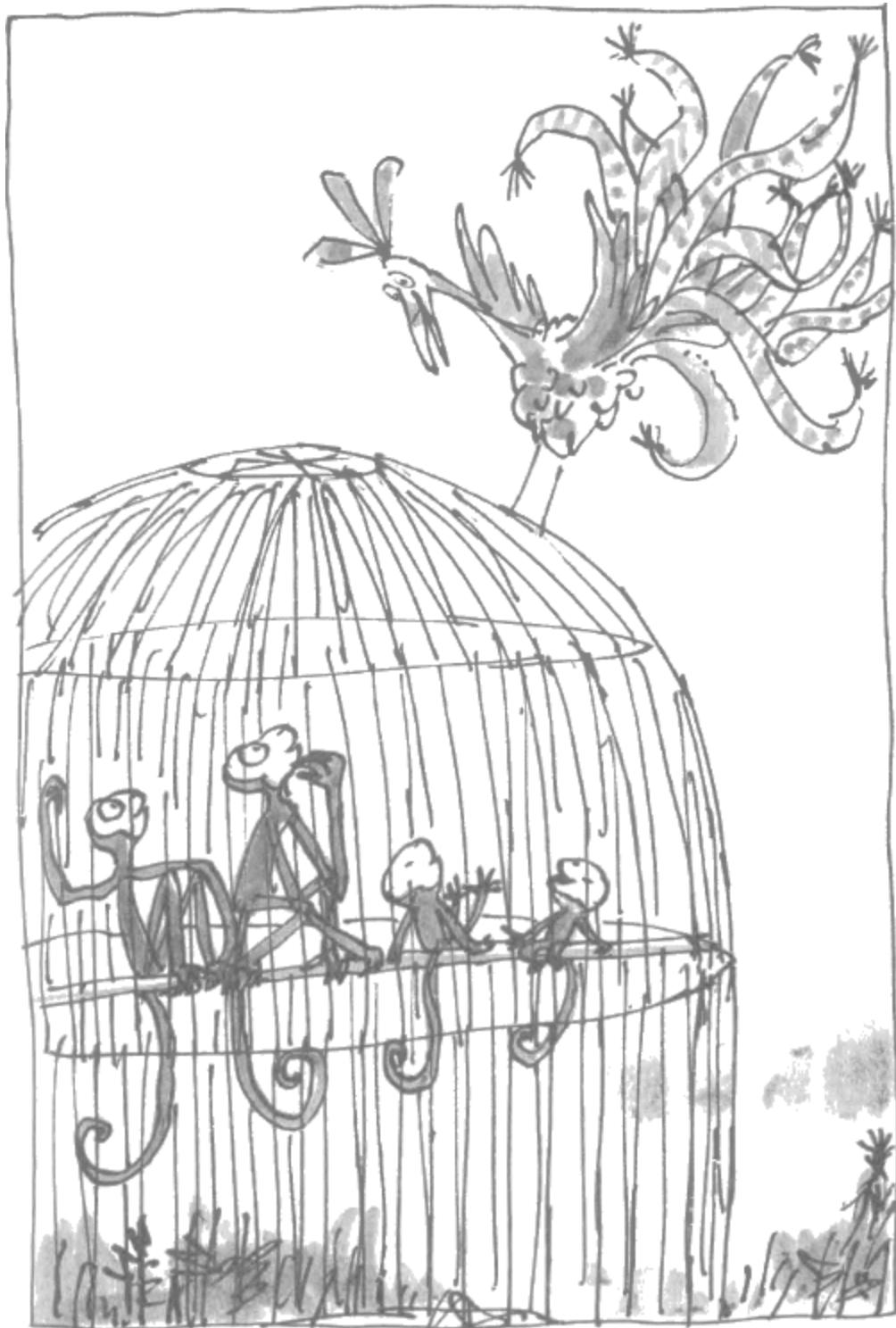
Мразеха ги и заради онова, което двамата правеха с птиците всеки вторник и сряда.

— Бягайте! Отлитайте, птици! — викаха маймунките, като скачаха нагоре-надолу из клетката и махаха с ръце. — Не карайте върху Голямото мъртво дърво! То цялото е намазано с лепило! Идете другаде!

Обаче това бяха английски птици. Те не разбираха необикновения африкански език, на който им говореха маймунките. Така че никак не си вземаха поука и продължаваха да кацат на Голямото мъртво дърво, където неизбежно се хващаха в капана за птичия пай на госпожа Тъпашка.

Един ден от небето долетя наистина великолепна птица и кацна върху клетката с маймунките.

— Мили боже! — възкликаха животинките в един глас. — Та това е птицата Роли-Поли! Какво правиш тук, в Англия, Роли-Поли?

Подобно на маймунките, птицата Роли-Поли също идваше от Африка и говореше на техния език.

— Дойдох тук на почивка — отвърна тя. — Обичам да пътешествам.

После изду прекрасните си шарени пера и погледна надолу към маймунките почти високомерно.

— За повечето хора — продължи тя — е много скъпо удоволствие да отлетят някъде на почивка, но аз мога да отида където си поискам по света съвсем бесплатно.

— А можеш ли да говориш с тези английски птици? — попита я Мъгъл-Уъмп.

— Разбира се — отвърна птицата Роли-Поли. — Няма смисъл да отидеш в някоя страна, без да владееш езика.

— Тогава трябва да побързаме — каза Мъгъл-Уъмп. — Днес е вторник и ето там, вече можеш да видиш противния господин Тъпашки — качил се е на стълбата и може лепило по клоните на Голямото мъртво дърво. Довечера, когато птиците дойдат да пренощуват на дървото, ги предупреди да не кацат на него, защото ще станат на птичи пай.

Същата вечер птицата Роли-Поли летеше около Голямото мъртво дърво и пееше:

*Дървото е намазано с лепило!
Не кацай, ако свободата ти е мила!
Отлитай далеч! Не се колебай,
щом не искаш да свършиши като птичи пай!*

НЯМА ПТИЧИ ПАЙ ЗА ГОСПОДИН ТЪПАШКИ

На следващата сутрин, когато господин Тъпашки отиде с голямата си кошница да събере птиците от Голямото мъртво дърво, не намери там нито една. Всичките бяха накацали върху клетката на маймунките. Птицата Роли-Поли също беше сред тях. Цялата компания заедно с Мъгъл-Уъмп и семейството му се присмилаше на господин Тъпашки.

ОТНОВО НЯМА ПТИЧИ ПАЙ ЗА ГОСПОДИН ТЪПАШКИ

Господин Тъпашки нямаше намерение да чака цяла седмица до следващата вечеря с птичи пай. Той обожаваше птичи пай. Това беше любимото му ястие. Така че реши да си набави птици още същия ден. Този път обаче господин Тъпашки намаза с лепило не само клоните на Голямото мъртво дърво, но и клетката на маймунките.

— Сега ще ви хвана — повтаряше си, — където и да кацнете!

През цялото време докато вършеше това, маймунките седяха в клетката и го наблюдаваха. Ето защо, когато по-късно долетя птицата Роли-Поли, за да си поприказва с тях, те извикаха:

— Не кацай върху клетката ни, Роли-Поли! Намазана е с лепило!
Дървото също!

Същата вечер, когато слънцето залезе и птиците затърсиха място за пренощуване, Роли-Поли летеше между клетката с маймунките и Голямото мъртво дърво и отново пееше предупредително:

*Дървото и клетката са намазани с лепило!
Не кацай, ако свободата ти е мила!
Отлитай далеч! Не се колебай,
щом не искаш да свършиш като птичи пай!*

ГОСПОДИН И ГОСПОЖА ТЪПАШКИ ОТИВАТ ДА СИ КУПЯТ ПУШКИ

На следващата сутрин господин Тъпашки излезе с голямата си кошница, но не намери нито една птица — нито върху клетката с маймунките, нито на Голямото мъртво дърво. Всичките бяха накацали радостно по покрива на къщата на господин Тъпашки. Птицата Роли-Поли също беше сред тях и този път цялата компания заедно с Мъгъл-Уъмп и семейството му направо се превиваше от смях.

— Ще ви изтрия глупавите усмивки от човките! — изкреша господин Тъпашки към птиците. — Следващия път ще ви хвана,

проклети перушинковци такива! Ще ви извия вратлетата, на всичките! Да знаете, ще врите в тенджерата за птичия пай още преди денят да свърши!

— И как смяташ да го направиш? — Госпожа Тъпашка излезе, за да види за какво е тази врява. — Няма да ти позволя да намажеш с лепило целия покрив на къщата ни!

Господин Тъпашки се развълнува.

— Имам страхотна идея — извика той, без изобщо да се старае да говори тихо. Мислеше си, че маймунките не го разбират. — Ще отидем до града още сега и ще си купим по една пушка — продължи да кряска господин Тъпашки. — Какво ще кажеш, а?

— Великолепно! — съгласи се жена му, като се ухили и показва дългите си пожълтели зъби. Ще си купим от онези огромни пушки, дето стрелят с по петдесет сачми и повече наведнъж!

— Именно — заяви господин Тъпашки. — Ти заключи къщата, а аз ще отида да проверя клетката на маймуните, да не шават много-много.

След това господин Тъпашки се приближи до клетката им:

— Внимание! — изляя той със страховит дресъорски глас. — Всички веднага с главата надолу! Скачайте една върху друга! Бързо! Поразмърдайте се, защото иначе ще играе бастунът на госпожата!

Горките маймунки безропотно се подчиниха, застанаха на главите си, а после се покатериха една върху друга, като Мъгъл-Уъмп застана най-отдолу, а най-малката маймунка — на върха на кулата.

— Така ще стоите, докато се върнем! — нареди господин Тъпашки. — Да не сте посмели да мръднете! И никакво губене на равновесие! Искам, когато се приберем след два-три часа, да ви намеря точно в същото положение, в каквото сте в момента! Ясно ли е?

След тези думи господин Тъпашки закрачи обратно към къщата. После двамата с госпожа Тъпашка тръгнаха към града. Маймунките останаха сами с птиците.

МЪГЪЛ-УЪМП ИМА ИДЕЯ

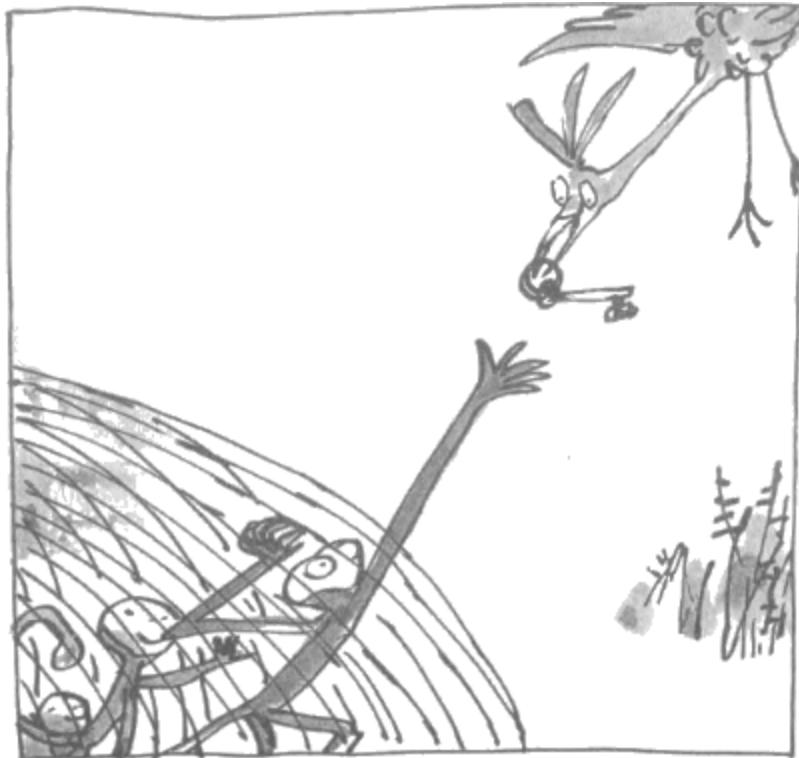
Веднага щом господин и госпожа Тъпашки се изгубиха надолу по пътя, маймунките скочиха обратно на краката си, както си му беше редът.

— Бързо, донеси ни ключа! — извика Мъгъл-Уъмп към птицата Роли-Поли, която все още стоеше на покрива на къщата.

— Какъв ключ? — попита тя.

— Ключът от вратата на клетката — поясни нетърпеливо Мъгъл-Уъмп. — Виси на един пирон в работилницата. Тъпашки винаги го закача там.

Птицата Роли-Поли се спусна надолу и след малко долетя с ключа в човката си. Мъгъл-Уъмп протегна ръка през решетките на клетката и го хвани. После го постави в ключалката и го превъртя. Вратата се отвори. Четирите маймунки изскочиха заедно навън.

— Свободни сме! — извикаха двете малки маймунки. — Къде ще отидем сега, татко? Къде ще се скрием?

— Не се вълнувайте — каза Мъгъл-Уъмп. — Успокойте се всички. Преди да избягаме от това ужасно място, трябва да свършим една важна работа.

— Каква? — попитаха го останалите в един глас.

— Ще обърнем тези отвратителни Тъпашки С ГЛАВАТА НАДОЛУ!

— Ще направим какво? — недоумяваха другите. — Сигурно се шегуваш, татко!

— Не се шегувам — продължи Мъгъл-Уъмп. — Ще обърнем и господин, и госпожа Тъпашки С ГЛАВАТА НАДОЛУ, така че краката им да щръкнат във въздуха!

— Не ставай смешен — намеси се птицата Роли-Поли. — Как изобщо можем да обърнем тези червиви дърти чудовища с главата надолу?

— Можем, можем! — не се отказваше Мъгъл-Уъмп. — Ще ги накараме да си стоят на главите часове наред! Може би завинаги! Да видят *те* какво е — ей така, за разнообразие!

— Как? — настояващ птицата Роли-Поли. — Само ми кажи как.

Мъгъл-Уъмп наклони глава на една страна и в ъгълчетата на устата му затрепка игрива усмивчица.

— От време на време — започна той, — но не много често, ми хрумва по някоя страхотна идея. Е, тази е една от тях. Следвайте ме, приетели, следвайте ме!

Той се спусна към къщата, а останалите три маймунки и птицата Роли-Поли хукнаха след него.

— Кофи и четки за боя! — извика Мъгъл-Уъмп. — Ето какво ни трябва! Побързайте, всички! Всеки да си намери кофа и четка за боя!

В работилницата на господин Тъпашки имаше цяла каца от лепилото „Няма-пускане“ — онова, което той използваше, за да лови птици.

— Напълнете кофите си! — нареди Мъгъл-Уъмп. — Влизаме в голямата къща!

Госпожа Тъпашка беше скрила ключа от входната врата под изтрявалката. Мъгъл-Уъмп я видя, когато го направи, така че сега не беше трудно да влязат в къщата. Четирите маймунки се спуснаха вътре с кофи лепило в ръце. След тях влетя птицата Роли-Поли, с кофа в човката, стиснала бояджийска четка в ноктите си.

ГОЛЯМОТО МАЗАНЕ С ЛЕПИЛО ЗАПОЧВА

— Това е дневната — обяви Мъгъл-Уъмп. — Величествената блестяща дневна, където двете страховити откачалки плюскат птичия си пай за вечеря всяка седмица!

— Моля те, не споменавай отново птичия пай — настръхна птицата Роли-Поли. — Направо ме побиват тръпки.

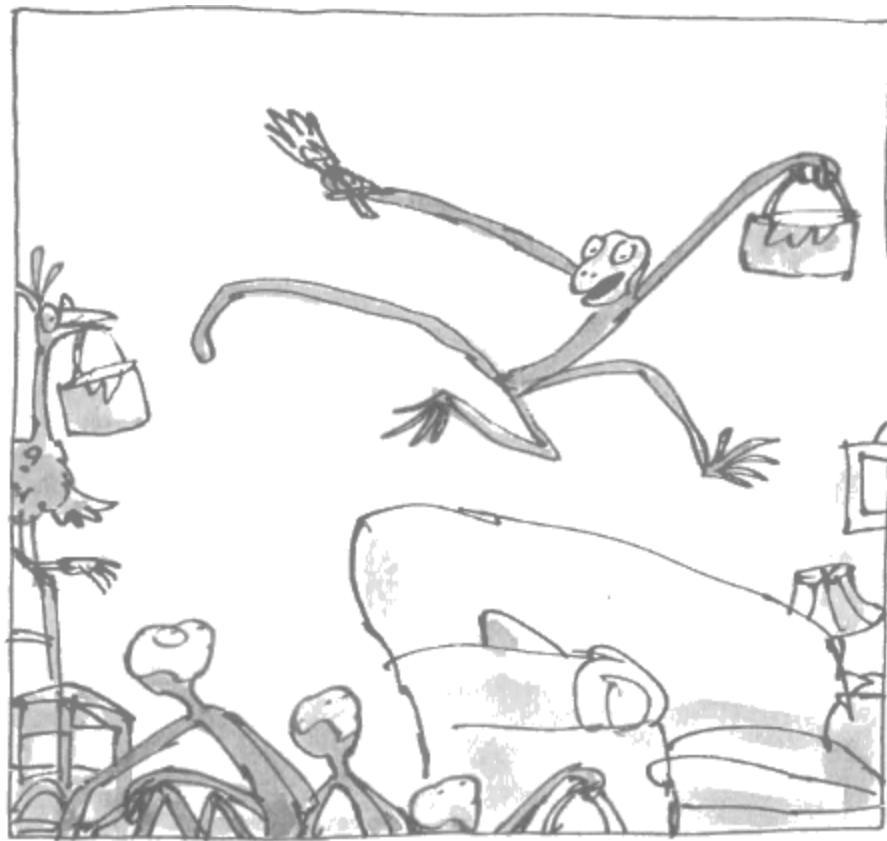
— Не бива да губим време! — извика Мъгъл-Уъмп. — Побързайте, побързайте! Ето какво ще направим първо: искам всички да намажат тавана с лепило! Покрайте го целия! Размажете във всяко ъгълче!

— По тавана! — удивиха се останалите. — Но защо *по тавана*?

— Не питайте защо! — продължи Мъгъл-Уъмп. — Просто правете каквото ви казвам и не се замисляйте.

— Но как ще стигнем там *горе*? — продължиха останалите. — Не можем да се покатерим.

— Маймунките могат да достигнат навсякъде! — извика Мъгъл-Уъмп. Сега той беше направо във вихъра си, размахващ четката и кофата си и тичаше напред-назад из стаята. — Хайде, хайде! Скачайте на масата! Застанете по столовете! Покатерете се един върху друг на раменете! Роли-Поли може да го направи в полет! Не стойте така като истукани! Трябва да побързаме, не разбирате ли? Ужасните Тъпашки ще се върнат всеки момент, и този път ще са въоръжени с *пушки*! Хващайте се на работа, за бога! Хващайте се на работа!

Така започна голямото мазане с лепило по тавана. Всички птици, кацнали на покрива, долетяха вътре да помогат, като носеха бояджийски четки в човките си. Имаше ястrebи, свраки, врани, гарвани и какви ли не други видове птици. Всички се разvилняха из стаята и с толкова много помощници работата беше свършена съвсем скоро.

КИЛИМЪТ ОТИВА НА ТАВАНА

— И сега какво? — попитаха всички заедно, като се обърнаха към Мъгъл-Уъмп.

— А-ха! — извика той. — Сега започва веселбата! Започва най-големият номер, изпълнен с главата надолу, за който някога сте чували! Готови ли сте?

— Готови сме — казаха маймунките.

— Готови сме — обявиха и птиците.

— Изтеглете килима! — рече Мъгъл-Уъмп. — Изтеглете този огромен килим изпод мебелите и го залепете за тавана!

— За тавана! — изписка една от малките маймунки. — Но, татко, това е невъзможно!

— Теб ще те залепя за тавана, ако не мълъкнеш! — скара й се Мъгъл-Уъмп.

— Той е полуудял! — завикаха останалите.

— Той е откачил!
— Той е превъртял!
— Той е мръднал!
— Той е изкукал!
— Той е изперкал! — обяви най-накрая птицата Роли-Поли. — Горкото семейство Мъгъл, загубиха своя Уъмп.

— Ох, спрете да дрънкате глупости и ми помогнете — подкани ги той и хвана единия от краищата на килима. — Дърпайте, глупчовци, хайде, дърпайте!

Килимът беше гигантски. Покриваше целия под от стена до стена.

Беше украсен с шарки в червено и златисто. Не е лесно да издърпаши огромен килим от пода, когато стаята е пълна със столове и маси.

— Дърпайте! — настояваше Мъгъл-Уъмп. — Дърпайте, дърпайте, дърпайте!

Сега той приличаше на дяволче — подскачаше из цялата стая и казваше на всеки какво да прави. Но вие не му се сърдете! След като бе прекарал месеци наред обърнат с главата надолу, заедно с цялото си

семейство, той просто нямаше търпение да види как ужасните Тъпашки ще направят същото. Поне така се надяваше да стане.

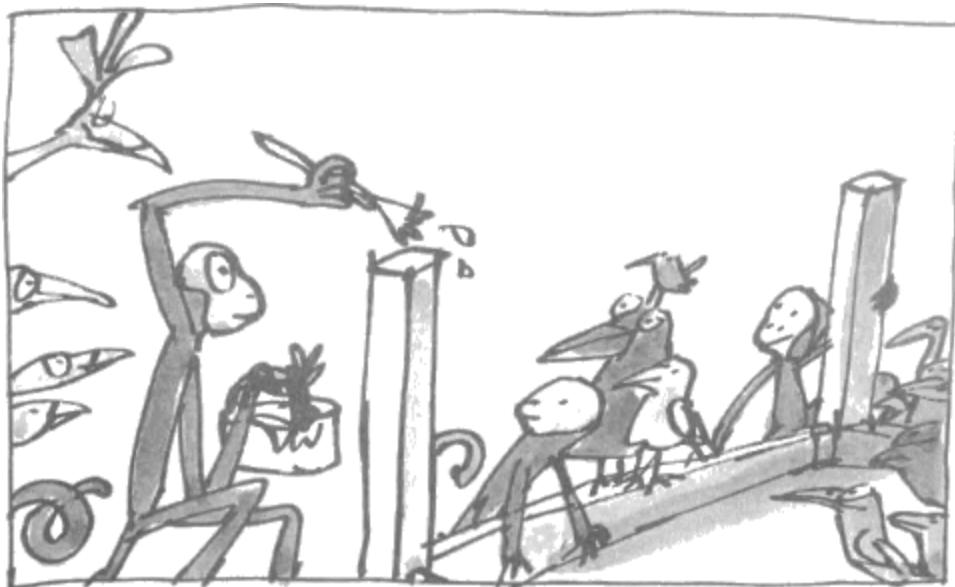
Всички маймунки заедно с птиците дружно дърпаха и се потяха, така че в крайна сметка изтеглиха килима от пода и най-после го прикрепиха на тавана. Там си и остана залепен.

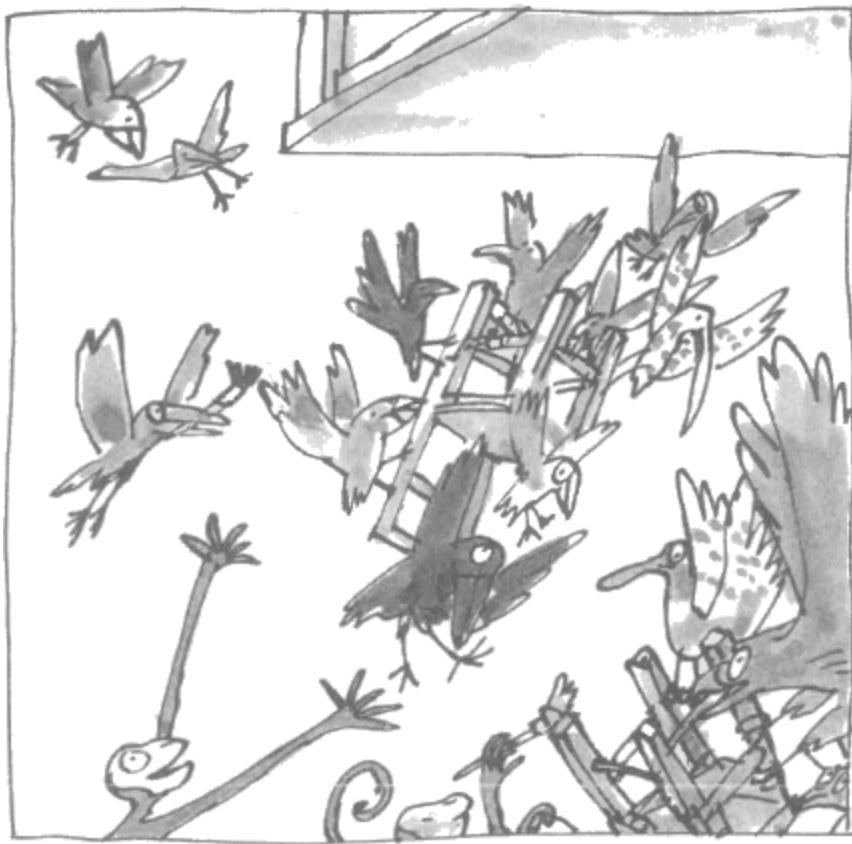
Изведнъж целият таван на дневната се оказа тапициран в червено и златисто.

МЕБЕЛИТЕ ОТЛИТАТ НАГОРЕ

— Сега масата, голямата маса! — извика Мъгъл-Уъмп. — Обърнете я с краката нагоре и сложете лепило на всеки крак. После и нея ще залепим за тавана.

Не беше толкова лесна работа да издигнат до тавана огромната маса, обърната наопаки, но най-накрая се справиха и с тази задача.

— Дали ще остане там? — чудеха се всички. — Достатъчно ли е здраво лепилото, за да я задържи?

— Това е най-здравото лепило на света! — отвърна Мъгъл-Уъмп.

— Това е специалното лепило за ловене и убиване на птици, с което се мажат дървета!

— Моля те! — не издържа птицата Роли-Поли. — По-рано вече те бях помолила да не засягаш този въпрос. Как щеше да се чувствуаш ако всяка сряда се приготвяше пай с маймунско и всичките ти приятели са били сварени за тази цел, а пък аз примерно продължавам да ти го повтарям?

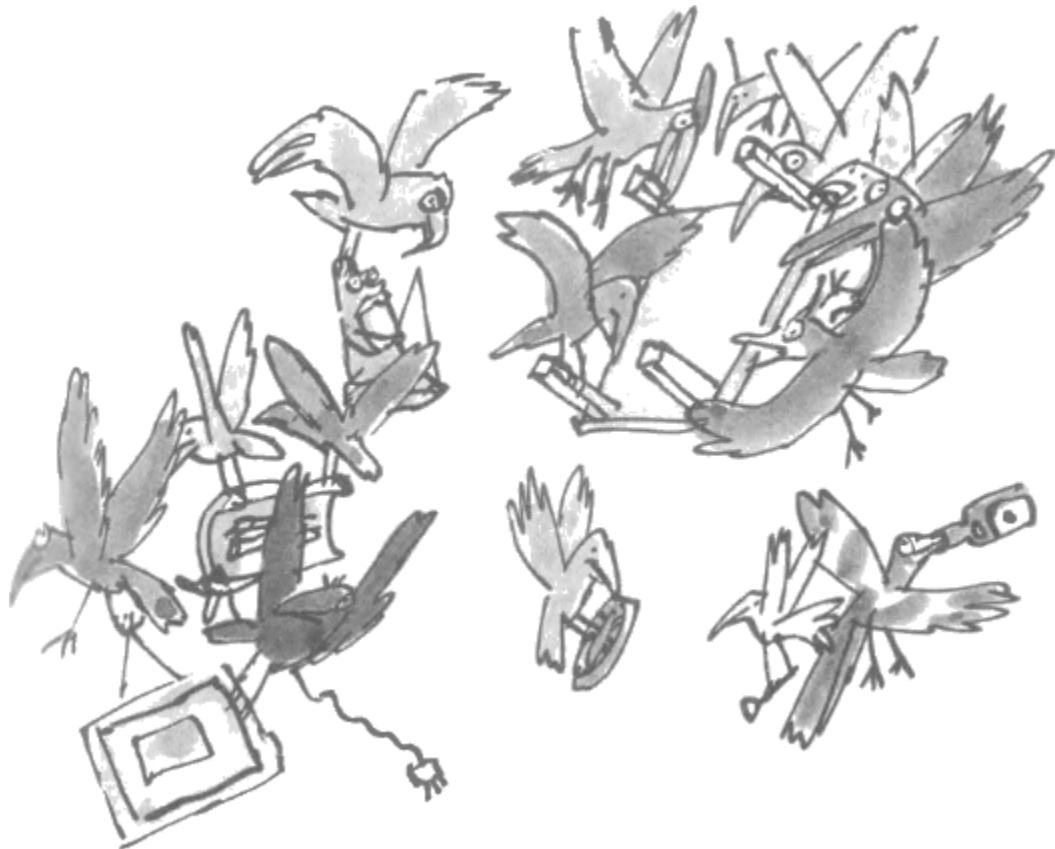
— Моля за извинение — каза Мъгъл-Уъмп. — Толкова се вълнувам, че не се усещам какви ги говоря. Сега столовете! Направете същото със столовете! Всички столове трябва да залепнат с краката нагоре за тавана! И то на местата, където са си били и долу! Ох, хайде побързайте всички! Двете гадни откачалки ще се върнат всеки момент с пушките си!

Маймунките с помощта на птиците намазаха с лепило краката на всеки стол. После ги издигнаха и ги залепиха на тавана.

— Сега по-малките масички! — не се спираше Мъгъл-Уъмп. — И големия диван! И бюфета! И лампите! И всичките му там дреболии! Пепелниците! Украшенията! И отвратителния пластмасов гном на бюфета! Всичко, абсолютно всичко трябва да бъде залепено за тавана!

Това беше много тежка работа. Най-трудно от всичко бе вещите да се поставят на тавана точно на същите места, на които са били и долу. Но най-после се справиха.

— И сега какво? — попита птицата Роли-Поли. Тя толкова се задъха и измори, че едва махаше с крила.

— Сега картините! — отговори Мъгъл-Уъмп. — Обърнете всички картини наопаки! И нека някоя от вас, птици, да отлети до шосето, за да види дали двамата гнусни ненормалници се връщат.

— Аз ще ида — обяви птицата Роли-Поли. — Ще кацна върху телефонните жици и ще наблюдавам. Поне малко да си почина.

ГАРВАНИТЕ СЕ СПУСКАТ В АТАКА

Тъкмо бяха приключили цялата работа, когато птицата Роли-Поли се втурна вътре с крясъци:

— Връщат се! Връщат се!

Птиците отлетяха моментално обратно на покрива на къщата. Маймунките изтичаха в клетката си и се подредиха с главите надолу една върху друга. Само миг по-късно господин и госпожа Тъпашки влязоха с тежки стъпки в градината. Всеки от двамата носеше по една страховита на вид пушка.

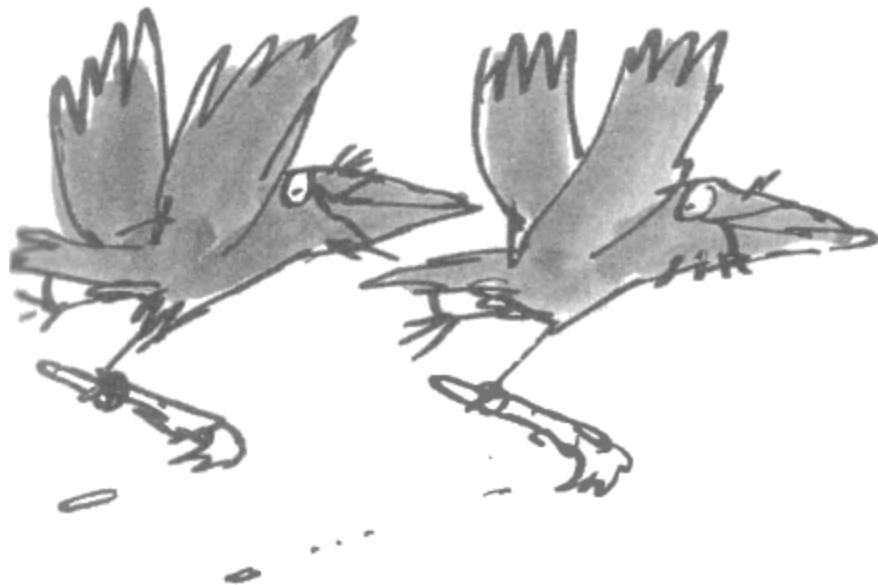
— Доволен съм, че маймунките не са мръднали — отбеляза господин Тъпашки.

— Твърде глупави са, за да направят друго — каза госпожа Тъпашка. — Хей, виж ги ти тези нахални птици, все още са на покрива! Да влезем, за да заредим тези прекрасни новички пушки, и после — бум, бум, бум — и ето ти го птичия пай за вечеря!

Господин и госпожа Тъпашки тъкмо се наканиха да влязат в къщата, когато ниско над главите им се спуснаха два гарвана. Птиците стискаха бояджийски четки в ноктите си, а всяка от четките бе

намазана с лепило. При спускането си те прокараха по една мазка лепило по главите на господин и госпожа Тъпашки. Направиха го съвсем леко, но въпреки това и двамата Тъпашки го усетиха.

— Какво беше това? — извика господин Тъпашки. — Някаква противна птица ми се изцвъка на главата!

— И на моята също! — кресна госпожа Тъпашка. — Усетих аз, усетих!

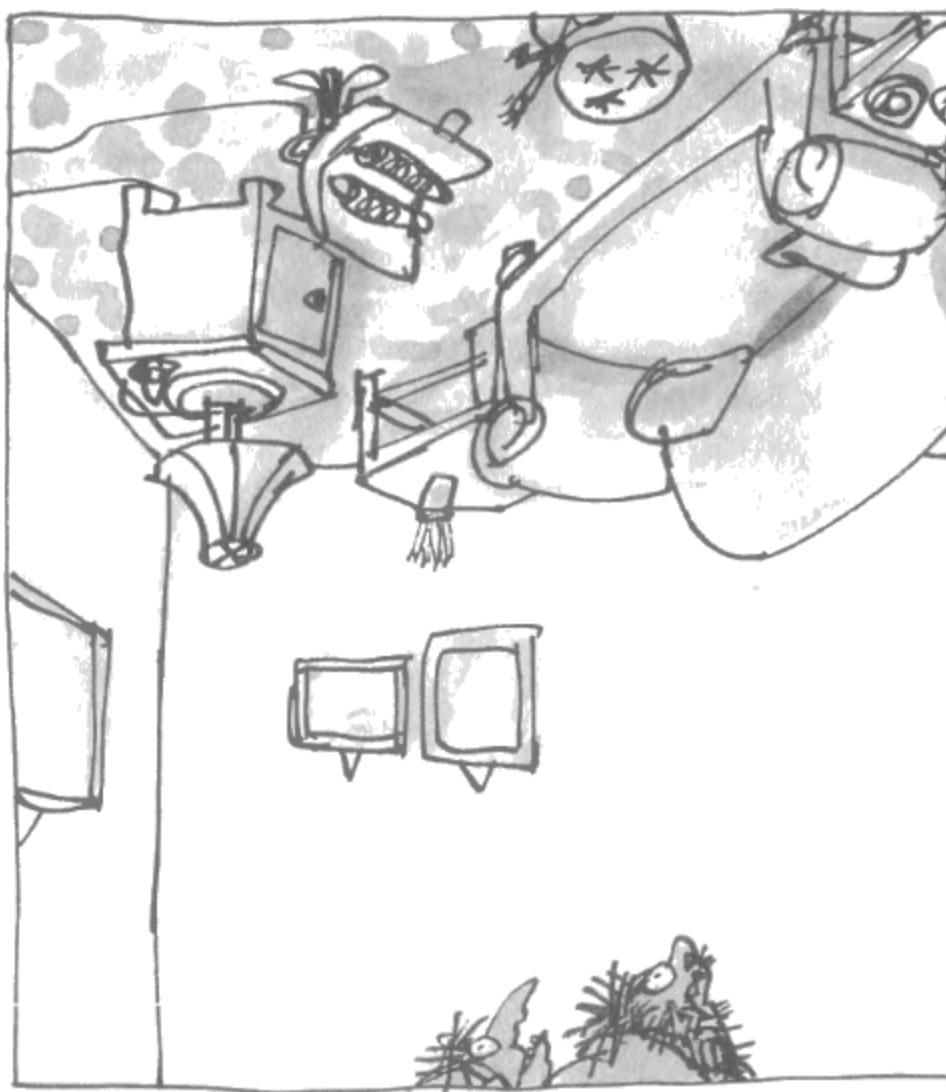
— Не го пипай! — предупреди я мъжът ѝ. — Ще ти се размаже по ръцете! Ела да влезем и да се измием на мивката!

— Мръсни гадини — пискаше госпожа Тъпашка. — Сигурна съм, че го направиха нарочно! Ох, веднъж само да си заредя пушката!

Госпожа Тъпашка измъкна ключа изпод изтривалката (където Мъгъл-Уъмп го беше върнал внимателно) и двамата влязоха в къщата.

СЕМЕЙСТВО ТЪПАШКИ СА ОБЪРНАТИ С ГЛАВАТА НАДОЛУ

— Какво става? — зяпна господин Тъпашки, щом влязоха в дневната.

— Какво се е случило? — недоумяваше госпожа Тъпашка.

Двамата се спряха на сред стаята и се загледаха нагоре. Всички мебели — голямата маса, столовете, диванът, лампите, малките масички, буфетът с бутилките бира вътре, украсенията, електрическата печка, килимът — всичко бе залепено за тавана с краката нагоре. Картините също бяха поставени по стените наопаки.

А подът, върху който стъпваха, бе съвсем гол. Още повече че беше боядисан в бяло, за да прилича на таван.

— Погледни! — изкряска госпожа Тъпашка. — Това там е подът! Подът е горе! А това тук е таванът! Стъпили сме на тавана!

— Ние сме С ГЛАВАТА НАДОЛУ! — ахна господин Тъпашки.
— Трябва да сме с главата надолу! Застанали сме на тавана и гледаме надолу към пода!

— Помощ! — не мъркваше госпожа Тъпашка. — Помощ, помощ, помощ! Завива ми се свят!

— На мен също! На мен също! — извика мъжът ѝ. — Не ми понася тая работа.

— С главата надолу сме и цялата ми кръв се събира в мозъка! — продължи да пищи старицата. — Ако не направим нещо бързо, със сигурност ще умра, знам си!

— Измислих! — възклика господин Тъпашки. — Сетих се какво ще направим! Ще застанем на главите си и тогава ще бъдем в правилната посока!

И ето, двамата застанаха на главите си. Естествено, главите им залепнаха за пода още в мига, в който го докоснаха. Лепилото, с което гарваните ги намазаха преди няколко минути, си свърши работата. Така двамата залепнаха. Останаха като заковани, циментирани, вкаменени, побити в дъските на пода.

Маймунките ги наблюдаваха през една пролука във вратата. Те бяха изскочили от клетката си веднага щом Тъпашки влязоха в къщата. Птицата Роли-Поли също следеше какво се случва. И останалите птици започнаха да влитат и излитат, за да не изпуснат невероятната гледка.

МАЙМУНКИТЕ БЯГАТ

Още същата вечер Мъгъл-Уъмп и семейството му отидоха в голямата гора на върха на хълма и на най-високото от всички дървета си построиха прелестна горска къщичка. Всички птици, особено по-големите — гарваните, враните и свраките, си направиха гнезда около къщичката, така че тя изобщо не се забелязваше от земята.

— Не можете да останете завинаги тук горе — отбеляза птицата Роли-Поли.

— Защо да не можем? — попита Мъгъл-Уъмп. — Мястото е прекрасно.

— Само чакайте да дойде зимата — каза птицата Роли-Поли. — Маймуните не обичат студеното време, нали?

— Със сигурност не го обичаме! — извика Мъгъл-Уъмп. — Много ли са студени зимите тук?

— Всичко се покрива със сняг и лед — поясни птицата Роли-Поли. — Понякога е толкова студено, че птиците се събуждат с крака, замръзнали за клончето, на което са кацнали предишната вечер.

— Тогава какво ще правим? — въздъхна Мъгъл-Уъмп. — Цялото ми семейство ще бъде дълбоко замразено!

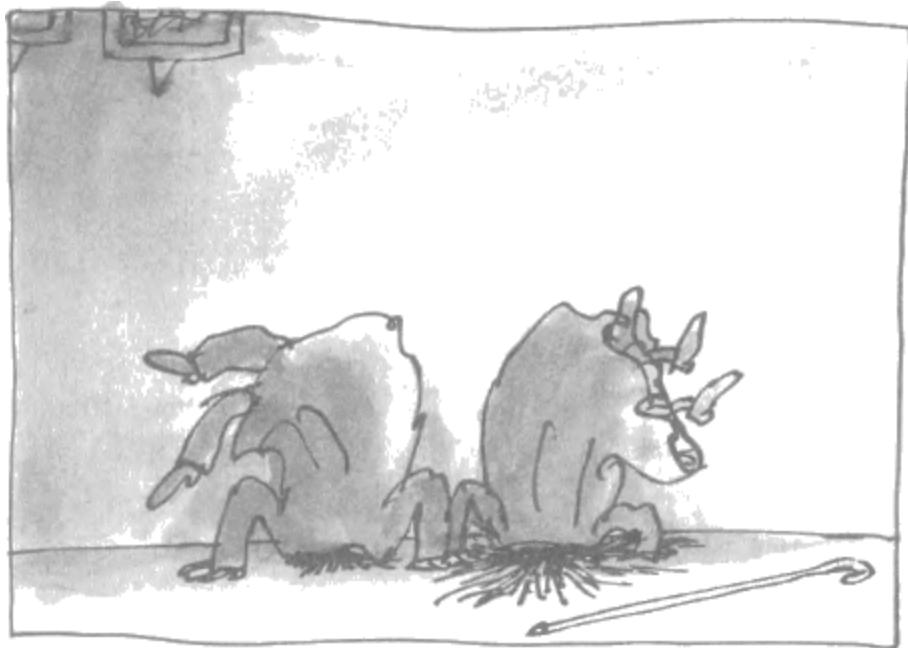
— Няма — успокой го птицата Роли-Поли. — Защото, когато първите есенни листа започнат да падат, ще отлетите с мен обратно в Африка.

— Не ставай смешна — каза Мъгъл-Уъмп. — Маймуните не могат да летят.

— Ще седнете на гърба ми. Ще ви пренеса една по една. Ще пътувате със свръхбързия самолет Роли-Поли и няма да ви струва нито стотинка!

СЕМЕЙСТВО ТЪПАШКИ СЕ СМАЛЯВАТ

А там, отвъд, в ужасната си къща, господин и госпожа Тъпашки все още стоят със залепнали глави за пода в дневната.

— Ти си виновна! — изкрещя господин Тъпашки, докато махаше безпомощно с крака във въздуха. — *Tu, дърта краво, първа започна да крещиш: „Ние сме с главата надолу! Ние сме с главата надолу!“.*

— А ти първи предложи да застанем на главите си, за да бъдем в правилната посока, пъпчива свиня такава! — не му остана длъжна госпожа Тъпашка. — Никога повече няма да се освободим! Залепнали сме тук завинаги!

— Ти може и да си залепнала завинаги — каза господин Тъпашки, — обаче не и аз! Аз се махам!

Той започна да се гъне и извива, да се гърчи и мята, да се върти и да шава, да се криви и кълчи, но лепилото го държеше за пода толкова здраво, колкото някога държеше и горките птици за Голямото мъртво

дърво. Господин Тъпашки си остана все така с краката нагоре, стъпил на главата си.

Обаче главите не са направени, за да стъпваме върху тях. Ако стоиш на главата си много дълго време, се случва нещо ужасно и точно от това остана най-изненадан господин Тъпашки. Тялото му беше толкова тежко, че главата му постепенно започна да потъва във врата му.

Скоро тя съвсем изчезна, скри се сред лоестите гънки на подпухналия му врат.

— СМАЛЯВАМ СЕ! — изхриптя господин Тъпашки.

— Аз също! — извика госпожа Тъпашка.

— Помощ! Спасете ме! Извикайте доктор! — запищя мъжът ѝ.

— За бога, аз СЕ СМАЛЯВАМ!

И точно това се случваше. И госпожа Тъпашка СЕ СМАЛЯВАШЕ! И този път не на шега. Случваше се съвсем наистина!

Главите им ПОТЪНАХА във вратовете...

Вратовете им започнаха на ПОТЪВАТ в телата...

А телата им започнаха да ПОТЪВАТ в краката...

А краката им започнаха да ПОТЪВАТ в стъпалата...

Една седмица по-късно, в един чудесен слънчев следобед, се появи човек на име Фред, който идваше да запише показанията на електромера. Тъй като никой не му отвори вратата, той надникна в къщата и видя на пода в дневната две купчини стари дрехи, два чифта обувки и един бастун. Нищо друго не беше останало от господин и госпожа Тъпашки.

И всички, включително и Фред, викнаха: „УРА!“.

ИЗНЕНАДА

Обзалаам се, мислите си, че това е краят на книгата. Е, следват няколко наистина смайващи новини — не е! Отгърнете страницата за още удоволствия.

Урааааа!

Роалд Дал мразел брадите. Никога не си е пускал брада и не разбирал защо на някого ще му се прииска да скрие лицето си по този начин. Стигнал до заключението, че хората си пускат бради, за да прикрият някоя неприятна страна от личността си. Роалд Дал намирал брадите за отблъскващи и мръсни и смятал, че по тях винаги има полепнала храна. Господин Тъпашки е един от най-отвратителните и смрадливи персонажи във всички книги на Дал — и какво има той на лицето си? Четинеста, стърчаща брада, естествено.

ОЩЕ ЗА СЕМЕЙСТВО ТЪПАШКИ

Точно както госпожа Тъпашка, когато оstarял, Роалд Дал получил ужасно смаляване и загубил около седем сантиметра от двуметровия си ръст. Това станало заради операциите на гърба му, когато лекарите отстранили част от гръбначния му стълб.

ЕДИН ДЕН ОТ ЖИВОТА НА РОАЛД ДАЛ

Роалд Дал е спазвал много стриктно дневния си режим. Закусвал е в леглото и е преглеждал пощата си. В 10:30 ч. минавал през градината и отивал в писателската си колиба, където работел до 12 ч. Връщал се вкъщи за обяд и като всеки норвежец, след джин с тоник хапвал скариди с майонеза и маруля. След всеки обяд Роалд и семейството му си избирали по парченце шоколад от червена пластмасова кутия.

След кратка дрямка писателят занасял в колибата си манерка с чай и работел от 16 до 18 ч. Искал да си е вкъщи за вечеря точно в 18 ч.

Роалд пишел винаги с определен вид жълт молив с гумичка в единия край. Преди да започне работа, писателят винаги проверявал дали има подръка шест подострени молива. Те били достатъчни за два часа работа, след което се нуждаели отново от подостряне.

Роалд бил много капризен по отношение на хартията, която използвал. Всичките си книги написал върху един тип бележници с жълти листа, които му изпращали от Ню Йорк. Той пишел и пренаписвал, докато не се убеди, че всяка дума е на точното си място. Изхвърлил много жълти листове. Веднъж месечно, когато кошчето за хартиени отпадъци вече било препълнено, Роалд запалвал огън точно пред писателската колиба.

Щом завършел книгата, Дал давал камарата изписана жълта хартия на секретарката си Уенди, а тя я изпращала на издателя във вид на спретнато преписан ръкопис.

СЕМЕЙСТВОТО НА РОАЛД ДАЛ

Бащата на Роалд Дал, Харалд, бил норвежец. На четирийсетгодишна възраст той пострадал при ужасен инцидент и се наложило да ампутират лявата му ръка — но макар и без ръка, той винаги успявал сам да си връзва връзките на обувките. Още на млади години Харалд Дал се преместил в Кардиф и започнал много успешна търговия с кораби.

Майката на Роалд, Софи, също била норвежка. Тя се омъжила за Харалд през 1911 г. и имали пет деца: Астри, Алфхилд, Роалд, Елсе и Аста. Роалд бил единственото момче сред сестрите си.

|#От

ляво на дясно: Аста, Елсе, Алфхилд и Роалд

За жалост Астри починала от апендицит, когато била на седем годинки, а само след два месеца бащата на Роалд починал от сърдечен удар. По това време Роалд бил само на три годинки, така че почти не си спомнял баща си.

Роалд Дал имал и доста по-възрастни полубрат и полусестра, Луис и Ельн, защото баща му бил женен и преди това. Всяко лято ходели заедно на почивка в Норвегия: майката на Роалд и шестте деца.

Роалд бил много близък със сестрите си, особено с най-голямата, Алфхилд или Алф. Средната му сестра, Елсе, мразела училището (точно както самият Роалд). Майка ѝ я изпратила да учи в пансион в Швейцария, а Елсе изяла билета си за влака, за да я хванат и да я върнат обратно. Аста, най-малката сестра на Роалд, се включила в Кралските военновъздушни сили по време на Втората световна война. Летяла с бойни балони в Англия и по-късно получила медал от краля на Норвегия.

Самият Роалд Дал имал пет деца: Оливия, Теса, Тео, Офелия и Луси. Оливия починала трагично от шарка, когато била на седем годинки — на същата възраст, на която починала и най-голямата сестра на Роалд.

ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ С КУЕНТИН БЛЕЙК

Най-финият илюстратор на детски книжки в цял свят днес!

Роалд Дал

Роалд Дал и Куентин Блейк си сътрудничели отлично в работата с думите и илюстрациите, но в началото на кариерата си Роалд имал различни художници. С Куентин се запознават през 1976 г. (първата книга, която Куент илюстрирал, е *The Enormous Crocodile*, издадена през 1978 г.) и оттогава до смъртта на Дал Куентин илюстрирал всичките книги на автора, с изключение на *The Minpins*.

В началото Куентин се чувствал неудобно, защото щял да работи с много известен автор, но с времето двамата се сработили отлично, а Г. Д. В. ги направила много близки приятели. Куентин не знаел нищо за новата книжка на Дал, докато не получел ръкописа. Писателят му казвал: *Ще се забавляваш много с това*, или: *Това ще те затрудни*. Куентин носел по няколко предварителни скици на Роалд в Джипси Хаус, за да чуе мнението на писателя. Дал обичал илюстрованите книги.

Любимата книга на Куентин Блейк от Роалд Дал е Г. Д. В. Куент вече си мислел, че е нарисувал най-подходящите обувки за книжката, но точно тогава Роалд му изпратил по пощата старите си сандали, които илюстраторът трябвало да изобрази!

Куентин Блейк е роден на 16 декември 1932 г. Първите му творби са публикувани, когато е на 16 години. Той пише и илюстрира много книги както на Роалд, така и свои собствени. Преди да стане илюстратор, Куент преподава 20 години в Кралския колеж по изкуствата — той е истински професор! През 1999 г. Блейк е избран за първия Детски лауреат, а през 2005 г. е награден като Командир на Ордена на Британската империя заради приноса му към детската литература.

Научи повече за него на quentinblake.com

ВИЗИТНА КАРТИЧКА НА РОАЛД ДАЛ

Автограф:

Дата на раждане: 13 септември 1916 г.

Цвят на очите: синьо-сиви

Цвят на косата: леко побеляла

Положителни качества: Никога не е доволен от това, което е направил.

Най-голям недостатък: пиенето

Любим цвят: жълт

Любима храна: черен хайвер

Любима музика: Бетовен

Любими хора: съпругата и децата

Любим звук: на пиано

Любима телевизионна програма: новини

Любим аромат: пържен бекон

Любима детска книга: Mr. Midshipman Easy

Ако не пях писател, щях да съм: лекар

Най-ужасният ми момент: в „Хърикейн“ през 1941 г.

Най-смешното преживяване: раждането ми

ИНТЕРЕСНИ ФАКТИ ЗА РОАЛД ДАЛ

Роалд Дал обичал книгите и самолетите. Той никога не четял, докато пилотирал, но се наслаждавал на приключенските романи и станал пилот от Военновъздушните сили на Великобритания.

Баща му и голяма част от семейството му са от Осло, столицата на Норвегия. Майка му също е норвежка, но той се ражда в град Ландаф в Уелс през 1916 г.

Роалд Дал обожавал шоколад! Като малък той дегустирал шоколад за фирма Кадбъри. Казвал, че ако бил директор на училище, на мястото на учителя по история щял да назначи учител по шоколад!

Обичал да си измисля нови думи, които ще срещнете навсякъде в книгите му.

Автор на илюстрациите към книгите му е Куентин Блейк (или Куент, както го наричал Роалд). Прекрасните му рисунки чудесно допълват историите на Роалд Дал.

Понякога Роалд подпирал стълба на къщата, качвал се до стаята на децата си, промушвал през прозореца бамбукова пръчка и се преструвал на Големия дружелюбен великан!

В историите на Роалд Дал има и някои много лоши герои, които вършат отвратителни неща — почакайте само да се запознаете с Върховната вещица и противното семейство Тъпашки!

Много от книгите си Роалд Дал е написал в бяла тухлена колиба, разположена в градината на дома му Джипси Хаус. Входната врата на колибата е жълта — боядисана в любимия цвят на писателя.

Роалд Дал е обичан от милиони деца (и възрастни)! Той умира през 1990 г., но историите му все още се четат по целия свят.

Издание:

Автор: Роалд Дал

Заглавие: Семейство Тъпашки

Преводач: Богдана Паскалева

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Ентузиаст; Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: Повест

Националност: английска

Печатница: „Хеликс Прес“

Редактор: Велислава Вълканова

Художник: Куентин Блейк

Художник на илюстрациите: Куентин Блейк

Коректор: Снежана Бошнакова

ISBN: 978-954-8657-14-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2196>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.